

[Poul Møller.]

ikke særlig opmuntrende og giver ikke noget synderligt håb om, at man med det første får afviklet den såkaldte stjerneblokade, som finansministeren omtalte.

Jeg skal ikke gøre mig til part i sagen, men jeg kan da se, at udløbsdatoen for den overenskomst, der her er tale om, lå længe før helhedsløsningens ikrafttræden, idet den tidligere overenskomst udløb i 1962 og ikke i 1963. Det forhold, at statsmagten ikke har været i stand til at kunne klare en overenskomstforhandling i 1962-63, skulle vel ikke komme dem til skade, der har måttet vente på forhandlingsinitiativer både fra statens side og måske også fra deres egen side, fordi der i mellemtiden bliver indført en helt ny ordning omfattende andre lønmodtagere.

Jeg beklager derfor, at finansministeren ikke havde mere at meddele tinget i dag, men jeg ønsker ham held og lykke med den antydning af en løsning på problemet, han til sidst røbede lidt om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hagen Hagensen* til finansministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af ikke rettidig udsendelse af selvangivelser i København?“

Hagen Hagensen: Med mit spørgsmål til den højtærede finansminister om, hvad denne agter at foretage i anledning af den for sene udsendelse af selvangivelsesblanketter i København, sigter jeg slet ikke til at være drilsk. Der kan forekomme fejl og vanskeligheder overalt, også sådanne, som en minister ikke umiddelbart bærer ansvaret for. Imidlertid må det være således, at det offentlige, staten og kommunerne, når der stilles krav til borgerne om rettidig overholdelse af frister, selv må leve op til overholdelse af de i lovgivningen fastsatte frister. Dette er ikke tilfældet for udbringelse af selvangivelsesblanketter i København i år.

Den almindelige regel om selvangivelsesblankettens udbringelse findes i statskatte-loven og går ud på, at skemaer til brug ved selvangivelse udarbejdes af finansministeren, og at disse skemaer ved ligningsmyndighedernes foranstaltning tilstilles alle, der kan anses for skattepligtige. Loven indeholder ikke nogen tidsfrist for udbrin-

gelsen. Anderledes er det imidlertid i København. Her bestemmer den kongelige anordning, der er gældende for skatteansættelse i København, at blanketter til selvangivelse ved skattedirektoratets foranstaltning inden hvert års 15. januar skal udsendes til de på mandtalslisterne opførte personer, der skal ansættes til skat i København. Der er således fastsat en ganske bestemt tidsfrist for udbringelse af selvangivelser i København, og det er denne tidsfrist, der ikke er overholdt.

En stærkt medvirkende årsag hertil kan have været, at Københavns skattevæsen ligesom en række andre kommuners skattevæsen er ikke har modtaget blanketmateriale, herunder det bilagsmateriale, der hører til, i rette tid, men har modtaget det så sent, at det faktisk ikke har været muligt at nå en udsendelse af selvangivelserne i rette tid. Dette forhold kan imidlertid ikke fritage det offentlige for ansvar, og på dette område må ansvaret hvile på den højtærede finansminister.

Københavns kommunes skattedirektorat har, således som loven foreskriver, rettidigt udsendt offentlig bekendtgørelse om indgivelse af selvangivelserne inden udgangen af januar måned, gældende for langt de fleste skatteydere, men udbringelsen af selvangivelsesmateriale er blot ikke sket inden rette frist.

Der stilles større og større krav til borgerne med hensyn til selvangivelsen og dens indhold. Derfor må det også være påkrævet, at der er rimelig tid for borgerne til at sætte sig ind i de grundlæggende regler for selvangivelse af indkomst og formue. Der udarbejdes som bilag til selvangivelsen og dens efterhånden mange — måske alt for mange — tillægsskemaer en vejledning, der, efterhånden som skattereglernes mangfoldighed vokser yderligere, er blevet mere og mere omfangsrig og i år omfatter hele 8 sider trykt tekst. Til at sætte sig ind i vejledningens stof og skemaernes udformning kræves nødvendigvis tid. Det er aldeles ikke ligegyldigt, hvad der anføres i selvangivelserne. De alvorlige følger af urigtig selvangivelse taler deres tydelige sprog herom, og det kan ikke forventes, at alle — eller blot flertallet af borgerne — skal gøre brug af sagkyndig bistand ved udarbejdelsen af selvangivelsen, så meget mindre som udgifter ved sådan